

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Silentium Verbi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Silentium Verbi.

ARTICULUS I.

Non sine querimoniâ aliquando interrogabam eum: Domine, eccur tempore tam diuturno abscondisti & incognitum servasti te mundo? Cum divina tua charitas impulerit te, totam vitam tuam, eamque integram sacrificare pro salute nostra, cur majorem illius partem subtraxisti nobis? Eheu! unicum momentum vitæ tuæ longè majoris erat integrâ vitâ omnium simul hominum; & verborum tuorum minimum plus habeat virium, quàm omnis facundia hominum & Angelorum. Fecisses mira ad instruendum & sanctificandum homines tum exemplis, tum verbis tuis.

Jesus Christus collocavit triginta annos, ut benè non doceret silentium.

Filia mea, respondit mihi, dedi & impendi triginta annos vitæ meæ, ut tacere docerem homines, persistendo hanc ob rem toto hoc temporis spatio in profundo silentio, ego qui sum Verbum, & Verbum Dei Patris mei æternum. Judica ex hoc, quàm habuerim cordi ut benè hujus lectionis addiscerent pensum, à quo dependebat plurimum ipsorum salus. Ego ideò descendi in terram, ut imbuerem illos luminibus, quæ

accepi à Deo Patre meo, ipsosque docerem, quid placitum sit illi: Ego video, ipsum non nisi unicâ vice loqui per omnem æternitatem, & non nisi loqui Verbum, & non loqui nisi Deum & de Deo: insuper verum est, unicum hoc Verbum, tam arcane, ^{Unicum.} tamque secretò pronuntiatum esse, ut illud non audiant nisi tres divinæ Personæ. Hic est silentium universale pro omnibus rebus creatis, quarum nec unica audit, quid dicatur in adorando hoc conclavi. Quando locutus est extra se, hoc non fuit, nisi per bona sua opera Totum hoc universum longus est discursus, compositus è tot syllabis, quot constat creaturis ad manifestandum bonitatem suam hominibus, & obligandum illos, ut ament se. Sed verbum hoc, quo usus est, ad producendum totum hunc magnum discursum, tam est breve, ut non fuerit nisi unicum *Fiat.*

Si homines benè addiscerent praxin silentii, omnes forent sancti: Profecto enim, *si quis nescit refrænare linguam suam, hujus vana est religio, & qui non offendit in verbo, hic perfectus est vir.* Si quis loquitur, loqui contendat magis per

Si homines benè scirent artem silentii, essent sancti. Jacob. I. v. 26. item 3. v. 2.

*Sile
utili
Chr
ligi
citu*

per manus, quàm per linguam suam, parum verbis, & multum bonis operibus; unicum bonum opus pluris est, quàm centum bona verba; nunquam magnus peccator repletus fuit Spiritu Dei; vasa vacua magnum excitant & faciunt strepitum, si vel minimum tangantur, quæ plena sunt, nihil omnino faciunt. Manifestum signum est, animam esse plenam Deo, quæ silentio est addicta, studiosa taciturnitatis; ejusmodi anima bonas fovet cogitationes, conservat illas levi labore penes se, ruminat & digerit illas cum voluptate, & ponit ostium circumstantiæ labiis suis, ne forsan hæ ipsi dilabatur; inutiles & vanæ facile evanescent per verba ipsis similia.

Non audebam ulterius ipsi loqui, perrexit hæc bona anima, videns tanti ab ipso fieri silentium, tantumque condemnari ab ipso multitudinem & abusum verborum, Sed ille, qui intuetur arcana cordium, & distinctè percipit silentium cogitationum, respondere illis, quas in meo revolvebam animo.

Tu admiraris, quòd tres suffererint anni ad docendum homines omnia Evangelii mei dogmata; quòdque, cum triginta impenderim vitæ meæ annos, ut docerem illos silentium, obtinere ab illis non potuerim, ut credant, sibi que persuadeant, pri-

mam lectionem Christiani, qui voluerit meus esse discipulus, meque imitari, hanc esse, ut addiscat filere. Siquidem vix unum reperias, qui teneat, silentium unum esse è præstantissimis religionis suæ exercitiis: nemo advertit, id primum & præcipuum fuisse, quod tam diuturno edocui tempore; nemo perpendit, me decies tantundem insudasse ipsi soli, quantum cæteris, omnibus. Judica ex eo, quem hic collocavi, labore, quàm utile ac necessarium judicem hominibus silentium; & judica ex parvâ, quam habent circa id ipsum peritiâ, maximam id bene comprehendendi & in opus redigendi, difficultatem.

Hinc est, quod tam paucos invenire sit Christianos spirituales, qui contendant agere cum Deo de magno salutis suæ æternæ negotio: Siquidem per silentium agitur cum Deo spiritualiter, & per verba agitur cum hominibus corporaliter; & quasi tota hominum transigitur vita conversatione inter se reciproca, dum mutuo sibi suas invicem communicant cogitationes, quibus oppletum gerunt caput, quæque non sunt nisi inutilia ac futilia mundi crepundia. Nunquam non apertas gerunt aures, ut audiendo suæ satisfaciendi quæque curiositati aliorum, enarrando illis, quòd audierunt.

Qui

Silentium est
utilissimum
Christianæ re-
ligionis exer-
cium.

Pauci sunt
admodum
spirituales,
quia pauci
sunt additi
silentio.

Qui bene refricere voluerit linguam, debet quoque ocludere aures suas; nam qui magnâ tenentur aviditate percipiendi nova, non magno tanguntur silentii desiderio. Illi, qui muti sunt ex natura, sunt pariter ex naturâ surdi, ad instruendum nos, quod qui voluerint ex virtute custodire silentium, debeant etiam ex virtute suas obserare aures.

Non omnes, qui inspeciem institutum profitentur Christianorum, sunt in rei veritate tales; eòquòd verè non capiant nec cognoscant mei spiritum Evangelii: Nonnisi illi, qui benè meum capiunt & sapiunt silentium, sunt in statu benè comprehendendi verba mea. Hinc quando voluero alicui animæ specialem exhibere favorem, ac ostendere me ipsi, separo illam à strepitu mundi & deduco in silentium ac solitudinem ipsam, ut loquat ad cor illius. Hinc volui tam ingentem esse numerum Monasteriorum, Cœnobiorum, Asceteriorum, velut eremos ac solitudines, ubi colatur ac observetur silentium, eòquòd è cæteris mundi partibus videatur omninò expulsum. Omnia ibi semper in bono sunt ordine, quando benè custoditur silentium, & relaxatio quasi nunquam irrepit nisi per silentii rupturam.

Nonnisi illi benè addiscunt silentium verbi, qui verba capiunt sui Evangelii.

Beatus Dominicus Loricatus, cuius Petrus Damianus descripsit vitam, tanti esse ponderis credit silentium, ad optinendam, quò anhelabat, perfectionem, ut strictè & continuò observari illud præceperit in suo Monasterio per omnes septenos hebdomada dies, Dominicâ solâ exceptâ, in quâ suis permittebat religiosiis facere verba de rebus cœli post Vesperas duntaxat usque ad Completorium. Et vidit cum gaudio pacem & sanctitatem regnare in domo suâ.

Qui bene nôset custodire silentium, non loquendo quasi verbum in necessitate, totidem patraret miracula, Radulphus, qui exactum servaverat silentium sedecim integris annis, cum videret magnum in Monasterio excitatum incendium, omniaque devorari à flammis, rupit silentium & allocutus est ignem: si iste ignis, nec tranti ultra, mane in quiete & in silentio. Et in instanti hoc elementum, cui aures non fuissent pro loquaculo, obtemperavit voci hujus silentiarii, quasi magnum foret miraculum ipsum audire loquentem.

Evexerat Joannem silentiarii ad mitram Episcopalem, sed cum hic status, qui magnæ perfectionis est non conveniret cum consilio, quo familiarius illi loqui volebam ad cor, retraxi ipsum in solitudinem alicujus

Asce-

Monasterium silentii studiosum est cœlum,

Thom. Car. tip. l. 2. apud c. 14. h. 4

Observans benè silentium, parit miracula.

S. Joannes silentiarius deservit Episcopatum, ut servare possit silentium.

Asceterii, ubi exegit quadraginta septem annos omnino integros in perpetuo silentio: Exin suam conclusit vitam plenus meritis & gratiis, agens ætatem centum & quatuor annorum.

Angelus non præcipit Arsenio, nisi fugam, silentium & quietem.

Hinc est, quod miserum Angelum Arsenio, ut doceret eum omnia perfectionis exercitia, quæ diffuse traduntur in maximis voluminibus; omnia dixit ipsi tribus tantummodò verbis: *Fuge, tace, quiesce.* Abunde sat hoc fuerat ad conferendam ipsi peritiam contemplandi; deinceps enim alteri non intendebat, nisi quæ ratione id, quod fuerat edoctus redigeret in praxin; hinc à fratre suo visitatus ad miscendum cum ipso sermonem de rebus cœli & profectu spiritali, quem hæctenus fecerat in solitudine, non locutus est ipsi, sed aliquoties interrogabat semetipsum: *Arseni, quare existi è mundo? Arseni, quare mundum reliquisti?* Et interpolito aliquantis per silentio & profundo in cœlos emisso suspirio, sic effatus est: *Nunquam me tacuisse poenituit, sed sapius, esse locutum.*

Tripart. lib. 8 cap. 1. Silentium Abbatis Pambonis.

Abbas Pambo, cum inaudisset cantari hæc verba psalmi trigelimi octavi: *Dixi, custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea:* satis, inquit, quando hoc benè redegero in opus, audiam & reliqua: abiit, abscondit se in solitudinem, altum servavit silentium, virtute cujus repletus

est lumine & cognitione cœli. Et longo post tempore inde exiens; Eheu! inquit, nondum didici doctrinam de silentio, quæ me imbuat Spiritus Sanctus in Scripturâ. Psal. 38. v. 2.

Non poteram me cohibere, adjunxit bona hæc anima, quin manifestarem tunc gaudium cordis mei per verba aliqua amore plena & gratiarum actione, ob ostensam mihi pulchritudinem & valorem silentii, cui Dominus ac Salvator noster, quamvis ipse substantiale sit Verbum, & infinita ratione facundum Dei Patris sui, devovere voluerit tantos tamque pretiosos nobilissimæ vitæ suæ annos. Tantâ æstimatione, tantòque amore prosequor speciosum hoc silentium, ut à tempore hoc maxime abhorream conversationem cum creaturis, imò ipsi libri, quos amabam plurimum non amplius me tantâ afficiant delectatione, sed contentus jam sim paucissimorum lectione; novi enim silentium docere non loquendò, sed tacendò. Quando non aliud facerem in mea solitudine, nisi quòd imitarem, & honorarem silentium Salvatoris nostri, sat benè collocatum crederem meum tempus, meamque hinc invenirem felicitatem.

Æstimatio & amor silentii replet cor gaudio.

Bonus Ecclesiasticus, qui summâ perfundebatur voluptate audiendò speciosum hoc enarratio-

Xx

tio-

tionis exordium de occupationibus Jesu tempore vitæ suæ solitariae, exoptabat avidissimè plura adhuc circa illas addiscere; hinc dedita operâ interrogavit ipsam, an sicut ipse vacavit silentio, vacaverit etiam quieti? an sicut fuit sine verbo, sic

etiam fuerit sine opere & actione? eòquòd S. Lucas dicat; *Quòd su' dirus fuerit Maria & Joseph,* id est, quod obtemperaverit illis, suamque collocaverit operam in eo, quod volebant; circa quod vide, quid dixerit nobis. Luc. 2, v. 51

A R G U M E N T U M.

Obedientia supremi Monarchæ.

ARTICULUS. II.

Propria voluntas tyrannus est, & otium magnus labor.

Qui sectari vellet solitudinem, ad obsequendum ibi propriæ suæ voluntati, vel ad sectandum in illâ otium, non inveniret hic solitudinis emolumenta, quæ majorem vacandi Deo suggerere videtur libertatem, sed potius implecteret se captivitatum omnium molestissimæ; siquidem tyrannis & servitus non est magis intolerabilis animæ, quàm illa voluntatis suæ propriæ, quæ velut mancipium servire ipsam facit tum immoderatis affectibus, tum peccatis suis; sicut similiter labor majori plenus tædio non est, quàm otium & desidia; neminem enim invenias magis occupatum eo, qui non habet, quod agat. Certi igitur sumus Christum Jesum absconditum non mansisse in longâ suâ triginta annorum solitudine, ut in ea vel propriam faceret voluntatem, vel faceret nihil.

Dederam me diluculo quodam orationi ad considerandum id quod facere poterat, & vehementissimo flagrabam desiderio recipiendi desuper aliquod lumen gratiæ. Quamprimum autem occurrit animo effatum illud sancti Lucæ: *Et erat subditus illis;* Et videbatur Dominus mihi dicere, quod maximarum voluptatum, à quibus in tam longa detinebatur solitudine, fuerit præcipua, quod ibi suam transigeret vitam sub obedientia Mariæ & Joseph, sicut filius, qui permanet in perfecta submissione, quam suis debet & exhibet parentibus. Et desuper dicebat mihi res tam admirabiles de obedientia, ut abriperer extra me totam.

Non poteram, inquit mihi, obedire Deo Patri meo in æternitate, cum ipso inferior & ipsius subditus non sim secundum obedientiam. Jesum Christum nascens, ex Deo Patre suo non poterat illi obedire, nascitur ex Mariâ, ut illi obediat.